

OBSCUR, -A

(ups'kur, -ə)

Es diu d'allò que és incert, de manera que infon temor, inseguretats o desconfiança; desconegut, mal conegut o misteriós.

SOTA LA CENDRA

SOTA LA CENDRA

Mireia Lleó

OBSCURA
e d i t o r i a l

**Advertència de contingut: aquest llibre conté
escenes de mutilació i d'abús sexual.**

© 2023, Mireia Lleó Pla
© 2023, Obscura Editorial, S.L.
Avinguda d'Esplugues, 77. 08034 Barcelona
© 2023, Mireia Lleó Pla, pel disseny de la coberta

Primera edició: setembre de 2023

Composició de coberta: Marc Vilaplana
Edició de text: Roser Vales i Abenoza i Joana Macià Domingo
Correcció: Roser Vales i Abenoza i Maria Camps Anglada
Maquetació: Joana Macià Domingo

Tots els drets reservats. Gràcies per haver comprat una edició autoritzada d'aquesta obra. De conformitat amb les lleis de copyright, aquesta publicació no pot ser reproduïda ni distribuïda, ni totalment ni parcial, de la mateixa manera que en queden prohibits qualsevol tipus de reproducció i comunicació pública, sense el consentiment previ per escrit per part del titular o dels titulars.

En cas de necessitar fotocopiar o escanejar un fragment d'aquesta obra, dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, <http://www.cedro.org>).

Printed in Spain – Impres a Espanya

ISBN: 978-84-126083-9-7
Dipòsit legal: B 8760-2023

Impres a Gràfiques Rey, S. L.
Carrer d'Albert Einstein, 54
08940 Cornellà de Llobregat
Barcelona

Per a l'avi i per a la iaia

PRIMERA PART

1

Un món moribund es desperta desenganxant les parpelles amb mandra, sense que la llum ataronjada de l'albada l'il·lumini. El cel és gris i fosc, com l'esperança.

La Nira sobreviu. Així és com en diu ella, perquè «viure» ha de ser alguna cosa més que una existència conduïda per la rutina. La Nira sobreviu, perquè això és el que la humanitat fa segles que fa. Quan es desperta, la seva germana i la seva mare encara dormen, però el seu germà ja no hi és.

Li agrada començar el dia pensant que podria ser pitjor. Si t'esforces i hi poses prou imaginació, és un mètode efectiu. Sempre aconseguix trobar alguna cosa per la qual estar agraïda: un sou que els permet alimentar-se cada dia, que la seva germana petita pugui gaudir de l'educació que a ella li va mancar, o el sol fet de poder treballar, per molt que odii la seva feina.

Com cada matí, les botes se li enfonsen en el fang tebi del carrer i la humitat li embulla els cabells pèl-rojos. Com cada matí, l'aire dens i contaminat li pesa com una llosa sobre les espatlles, esclafant-la. Com cada matí, la boira baixa i la pols que el camp de força no aconseguix mantenir allunyada s'arremolinen al voltant de les cases de metall que s'amunteguen desordenades a banda i banda de carrer, com si haguessin caigut del cel. Les cases són estructures que es poden apilar l'una sobre l'altra, de manera similar a la dels contenidors dels vaixells que travessaven els oceans fins fa uns cinquanta anys, quan hi havia productes per transportar. La Nira té la sensació que, si s'atura i s'hi fixa prou, les veurà gronxar-se com barques entre la broma. El seu pare li explicava histò-

ries de com un món pròsper i ple de possibilitats es va convertir en un lloc erm, de com la Terra es va començar a escalfar, el gel es va desfer i la vida va iniciar el seu camí a l'extinció.

Els carrers estan deserts i les úniques figures visibles són les dels soldats, col·locats a cada cruïlla, immòbils i vigilants. Semblen espectres. Vesteixen uniformes blancs i màscares reixades que els oculten les cares idèntiques. Són éssers fets de carn i cables, però tot i que els anomenen cíborgs, no tenen res d'humà, aquests: han estat creats en sèrie. La Nira els té un cert respecte, sobretot a l'arma metàl·lica que duen penjada a la cintura i que reflecteix la llusor suau de la poca claror que arriba a travessar la pols, la contaminació i la cendra. Se suposa que els soldats no tenen sentiments i que, per tant, les seves accions són sempre objectives i estan exemptes de discriminacions personals, però això a la Nira no la calma. Intenta no mirar-los per si de cas, tot i que, inconscientment, els seus ulls sempre acaben topant amb aquells éssers torbadors que controlen, aguaiten i sempre són allà, encara que no te n'adonis.

La noia sospira a través de la filtradora i es concentra en el so aspre de la seva respiració. Odia portar-la. Se li clava al pont del nas, un pes constant sobre la cara que li cobreix el rostre des de les galtes fins a la barbeta. Detesta portar-la, però és necessària. L'aire sense filtrar és gairebé impossible de respirar. Tot i això, la Nira, i no li fa falta treure's la filtradora per saber que allò que se li barreja amb la saliva és pols negra. Aprofitant els darrers instants de silenci de la matinada, la Nira s'imagina que aquest és l'últim dia que haurà de fer aquest camí i portar la filtradora, s'imagina que aconsegueix sortir de la Colònia i trobar un lloc millor, on viure de veritat, on respirar i construir un futur que ella pugui escollir lliurement. Però sap que tot això són fantasies. Ningú no surt de les Colònies.

A mesura que avança, capta la lluentor de les grans pantalles hologràfiques que es projecten als laterals metàl·lics de les cases i mostren la bandera de la Nova Unió, un rectangle blau a la

cantonada superior esquerra sobre un fons de ratlles blanques i vermelles, i a sobre, una estrella blanca. N'hi solia haver cinquanta-una, però això va ser abans de la Sequera. Quan la tercera pandèmia va arribar, es van haver de prendre mesures dràstiques i la Transformació es va posar en marxa, es va crear Eden i les Colònies i es va oferir seguretat i benestar a tothom que ho volgués pel preu mòdic d'un braçalet identificador i uns murs opressius. La Nira viu a la setena de catorze ciutats que representen una promesa que no es complirà mai: la promesa de treure tothom de sota la cendra. Els únics que poden viure a la capital, aïllats de la contaminació per una gran cúpula i un sol artificial, són els rics. La resta estan destinats a respirar aire malsà fins a morir-se.

Amb el canvi de segle, la Transformació hauria d'haver arribat a la seva fi, però no va ser així.

El món està trencat. La Nira no l'ha vist mai d'una peça, però no ho necessita. És evident que la Terra es troba en un moment estrany que ella no sent com un present, sinó com un passat i un futur que s'esdevenen al mateix temps. Un punt mort entre l'evolució i la destrucció definitiva. Només cal veure la precarietat en què es viu a les Colònies tot i l'avenç tecnològic del moment. Un món en ruïnes recompost maldestrament per evitar que s'ensorri del tot.

Al seu voltant la ciutat es desperta amb l'albada. A poc a poc els sons s'intensifiquen i es multipliquen; un bebè que plora, el cop sec d'una porta, passes esmorteïdes, tos. Sempre la tos, perquè la malaltia no dorm. Aquella melodia enverinada l'acompanya pels carrers laberíntics de la Setena Colònia fins que la veu aguda de l'Ezra la talla de soca-rel:

—Niraaaaa!

El nen surt de darrere d'una cantonada, amb els cabells embullats i bruts i la filtradora mal posada. S'atura davant la noia i la mira amb l'únic ull que li queda. Al lloc on hauria de ser-hi l'altre només hi ha una conca buida, i la parpella xuclada endins cobreix el forat.

La Nira no té ni idea de què li va passar, i no l'hi vol preguntar.

—Ezra, com estàs, avui? —S'ajup i li col·loca bé la filtradora sobre el nas i la boca. Es nota que ha estat usada massa vegades.

—Gràcies —diu el nen, gronxant-se d'un costat a l'altre—. Em fa una mica de mal el braç, avui.

—Sí? I com és això? T'hi has donat un cop?

El nen s'arronsa d'espatlles.

—No ho sé.

—Com estan els pares?

Ell fa que no amb el cap.

—La mama no parla, i el papa ahir no va menjar —respon, capcot.

—I tu? —li demana.

—Una mica.

—Té. —La Nira es treu un embolcall de la butxaca petita dels pantalons i el dona al nen. Dins hi ha dues pastilles.

—És l'únic que ens ha sobrat.

A l'Ezra se li il·lumina els ulls. Bé, només un. Agafa l'embolcall i es refrega contra la cama de la Nira; és la seva manera de mostrar afecte. A la Nira se li trenca el cor, com cada vegada. Els pares, que l'han tractat tota la vida com un animal, no surten de casa i gairebé no parlen, perquè viuen endollats a un monitor. Ni tan sols es mouen; és ben bé com si dormissin.

La Transformació havia d'ajudar aquells que no han estat capaços d'adaptar-se a la realitat refugiant-los en un món virtual. Però ha fracassat en molts casos, com el dels pares de l'Ezra. La Nira sap que si no se n'ocupés el nen ja seria mort.

Sí, el món està trencat.

—Els ha aparegut un avís als braçalets. Al papa i a la mama —diu ell quan se'n separa—. Hi diu que els desterraran.

Era inevitable. De fet, feia temps que la Nira es preguntava quan els ho comunicarien.

Si no ets un membre productiu de la societat no hi ha lloc per a tu a les Colònies.

—No vull anar a viure a la Zona Vermella —es queixa l'Ezra—. Diuen que és un lloc horrible on tothom mor. Em vull quedar aquí.

Són els pares, qui desterraran, però la Nira no té ni idea de què passarà amb el nen. S'empassa la inseguretat i força un somriure.

—No et preocupis. A tu no et passarà res.

—M'ho promets?

—T'ho prometo.

El nen riu, animat altra vegada, i tan de pressa com ha aparegut, arrenca a córrer i desapareix tombant una cantonada, ves a saber cap a on. Segurament va a buscar alguna altra persona com la Nira que l'ajudi una mica. No n'hi ha gaire, però, de gent com ella.

La noia respira fondo abans de tornar-se a posar en marxa, ara amb calfreds que li pugen per l'esquena. L'únic que desitja és que la seva germana no acabi mai com aquest nen.

Quan la Nira arriba al seu destí, el núvol de pols s'ha dispersat i sembla que l'aire perd densitat i la deixa respirar millor. La Nira s'atura a davant d'una de les escales d'acer enganxades al lateral d'una casa que comunica cada un dels pisos i es recolza a la paret de l'altre costat del carrer. La gelor del metall li traspassa l'uniforme i se li clava als ossos, però la noia no s'aparta. El fred l'ajuda a mantenir-se desperta.

Llavors, aquella sensació. Un pessigolleig suau que li comença a les puntes dels dits i se li escampa per la mà. Per més vegades que li hagi passat, no s'hi arriba a acostumar. És com si els músculs se li entumissin, però no és del tot desagradable. Fa un cop d'ull al carrer desert per assegurar-se que no la pot veure ningú i tot seguit observa en silenci com els dits se li comencen a dissipar en l'aire. De fet, no és ben bé això: els dits desapareixen, però no els deixa de notar. Continuen allà, invisibles. No sap amb exactitud quan li va començar a passar, ni per què, ni com és possible. Al principi pensava que tenia un poder com els dels protagonistes dels jocs de realitat virtual, i fins i tot es va arribar a emocionar. Però va anar canviant d'idea a mesura que es feia gran. Ella és una noia real, i al món real no passen aquestes coses. Cada vegada que li passa

desitja que sigui l'última, només per deixar de ser diferent, per deixar d'ocultar-se. Per sort, els episodis d'invisibilitat li solen afectar només els dits i acostumen a durar escassos segons. Això, però, no fa que la Nira arribi a estar mai tranquil·la. Li pot passar en qualsevol moment, sense avís previ ni aturador, com ara. La noia mou els dits un per un, obre i tanca el palmell frenèticament, esperant que la pell recuperi el color.

—Deixa de fer això, vols?

La noia se sobressalta i amaga la mà darrere l'esquena. El seu millor amic la mira amb un gest divertit.

—Ja saps que no ho puc evitar, Uriah —es queixa ella—. Et penses que em torno invisible perquè em ve de gust?

La sensació desapareix al cap d'uns segons i, amb un cop d'ull, la Nira confirma que la seva mà torna a ser com sempre.

—Un dia algú més et veurà fer això i tindràs un problema —diu l'Uriah amb un to més seriós.

—Potser si em faig famosa i em converteixen en un animal de fira m'estudiaran i algú descobrirà per què em passa això.

La Nira fa broma. Per sobre de la curiositat que sent, hi ha la convicció que l'únic que aconseguiria seria que la tanquessin en un laboratori on experimentarien amb ella. El seu do, o maledicció, depèn de com es miri, és el seu secret més ben guardat. A excepció, per descomptat, de l'Uriah, a qui no es pot imaginar amagant res. Ho han compartit tot des que eren petits; ell no ha traït mai la seva confiança, i la Nira està segura que no ho farà mai.

El seu millor amic s'aparta els rínxols negres dels ulls, s'arronça d'espatlles i comença a caminar al seu costat.

—Ho podem afegir a la llista de coses que no tenen una explicació racional —afegeix l'Uriah—, com ara: per què les granotes salten en lloc de caminar?

—Quina pregunta és aquesta? Ni tan sols has vist mai una granota.

—Ni tu. Però n'hem vist algun vídeo, oi? I se suposa que encara n'hi ha en algun lloc del món. En edificis de recuperació d'es-

pècies, potser. Però de debò que no t'has preguntat mai per què salten? A mi em sembla una qüestió per plantejar-se. Quina necessitat tenen de saltar? No s'han d'enfilat als arbres i, a més a més, poden nedar, oi?

La Nira riu.

—Haurem de trobar-ne una algun dia i preguntar-l'hi, a veure què ens diu —proposa la Nira, seguint-li el joc.

—No serà fàcil.

Llavors la vista de la Nira topa amb allò que ja sap que és allà, però que a la vegada mai no està preparada per veure: la taca blava que puja pel coll de l'Uriah, per sota de l'uniforme. És tot just la punta de l'iceberg; un vessament de tinta sobre pell clara esquitxada per pigues del color de la sorra. Una forma cargolada sobre si mateixa, del color dels seus ulls, acabada en petites ramificacions. És com si li viatgés per les venes. Com si el mar visqués dins seu, consumint-lo. Com si, destinat a acabar sent part del mateix oceà, les seves formes nasquessin de l'aigua; els rínxols ferotges com la marea, el somriure tímid i efervescent. De fet, mentre l'observa, la Nira creu sentir les onades repicar contra la roca, esquerdant-li el cor. Creu notar l'olor de la sal i l'aigua estancada. Creu sentir l'escuma omplir-li la pell d'una sensació tremolosa i seca. I aquesta és la pitjor manera de començar un dia. Recordant que el seu millor amic es mor.

